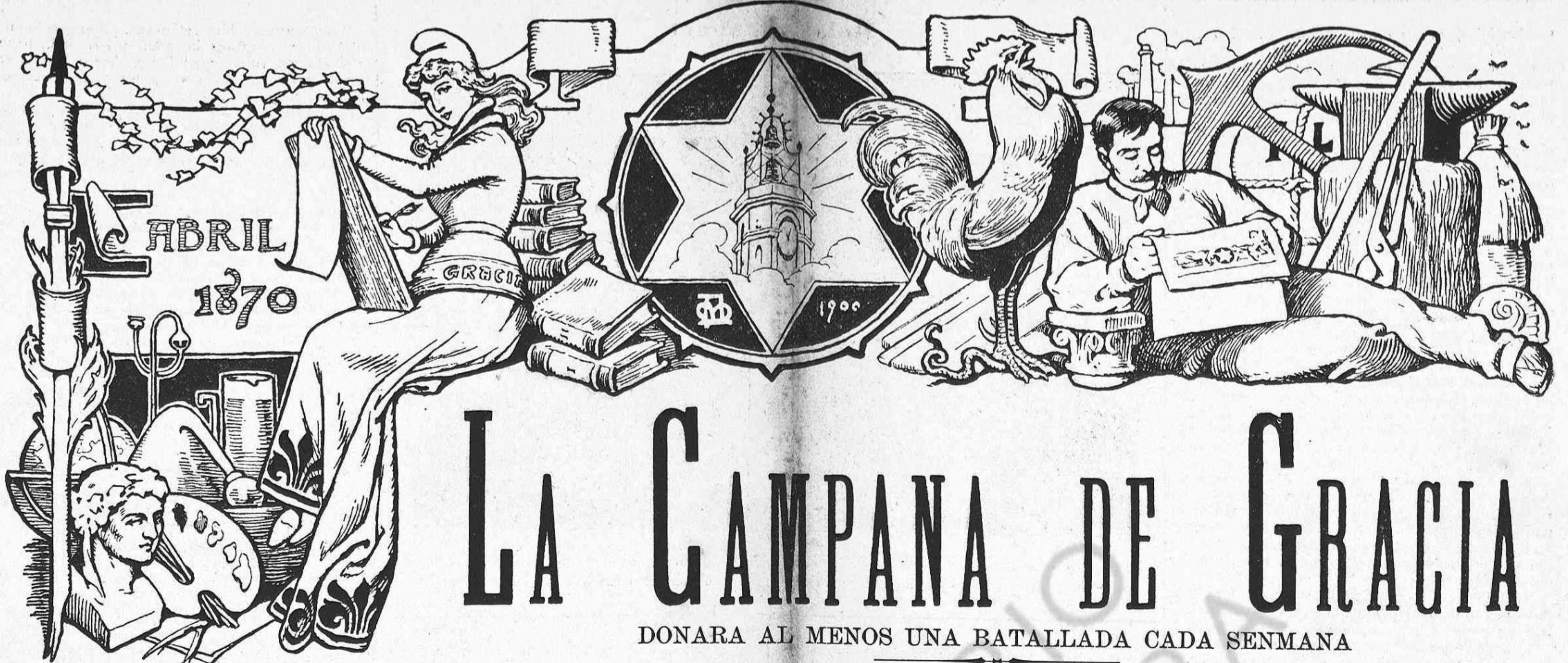

(0/38)

LA CAMPANA DE GRACIA

DONARA AL MENOS UNA BATALLADA CADA SENMANA

AQUEST NÚMERO 10 CÉNTIMS PER TOT ESPANYA
NÚMEROS ATRASSATS: DOBLE PREU

ANTONI LÓPEZ, EDITOR
(Antiga casa I. López Bernagosi)

ADMINISTRACIÓ Y REDACCIÓ: LLIBRERÍA ESPANYOLA, RAMBLA DEL MITJ, NÚM. 20, BOTIGA
BARCELONA

PREU DE SUSCRIPCIÓ: Fora de Barcelona cada trimestre ESPANYA pessetas 1'50—Cuba, Puerto Rico y Extranjer, 2'50

Penúltim acte de la tragedia

—«Y vamos andando...»

DE DIJOURS A DIJOURS

Al últim s'ha vist que quan en Sagasta va fiçar-se al llit era que anava de part. Ningú diria que a la seva edat pogués passar per

aquests trànsits; pero es aixís: en Sagasta es un fenómeno.

Va parir una crisis: aquesta ab una gran facilitat. Y a continuació va posar al mon un nou ministeri, després de patir molt y de corre fins el perill de dexarhi 'ls ossos. Un part més laboriós, més llarch, més accidentat no 's veu gayres vegadas, tant que ha durat set dias ab las sevas nits corresponents. Pero al últim, bé ó malament, á gust ó á disgust de la familia, 'l día de Sant Joseph—¡fetxa memorable!—va aparéixer despresa del claustre matern, la criatura dels nou caps.

Necessitariam de un espay llarguíssim si haguesim de resenyar totas las peripecias de la crisis: las consultas realizadas á la Casa Gran; la presencia en ella de 'n Romero Robledo, en Tetuán, en López Domínguez, y en Maura, que per tercera vegada van tenir un goig sense alegría, puig resulta que sempre els cridan y may fan cas dels seus concells. Podríam descriure l' enfutismament de las dos pandillas del torn pacífich, davant de la possibilitat de que pogués constituhirse un ministeri de concentració. Podríam pintar las vacilacions de 'n Montero Ríos que podent jugar á n' en Sagasta la gran trastada

del sigle va tenir por, y s' ha quedat ahont se trobava.

Contat y debatut s' acabá per veure que únicament en Sagasta podia treure de apuros á las instituciones. La seva primera idea sigué constituhir un ministeri de altura; pero de tant alt que volia ferlo resultá que tenia rodament de cap. En efecte, molts dels ex-ministres, invitats á formarlo, van desentendre 'n per no perdre 'ls drets á la cessantia que avuy disfrutan. El patriotisme avans que tot. Llaboras D. Práxedes se decidí á fer una barreja de gent nova y gent vella, baix la base de 'n Moret y

y no sé 'l que 't degué dir
el ministre del Senyor,
qu' enrogida y vergonyosa
vares deixar aquell lloch,
y una llàgrima de foch
ratllá tas galtes de rosa!

F. CARRERAS P.

CANTIN NÚMEROS

ONVÉ ferse cárrech de lo que deu
Espanya actualment, pera com-
pendre lo agrahits qu' havém d'
estar els espanyols als homes y á
las instituciones que 'ns dispensan
l' honra inmensa de regirnos y
governarnos.

En aquest concepte no s' ha de
tenir en compte tan sols lo que 's
fá pagar al país, inmensament su-

perior á las sevas foras, sino lo que 's derrotxa, ca-
rregantho á l' esquena de las generacions futuras, ja
que avuy després de haver devorat als presents, els
goberns de la monarquia s' están menjant ab la ma-
yor tranquilat als nostres fills, nets y bisnets y á
tots els que han d' anar venint, que tindrán rahó
sobrada de malehirnos els ossos per no haver tingut
l' energia necessaria pera evitar la seva ruina.

Per ilustració del públich bastará ferse cárrech de
la Memoria que una comissió mixta de diputats y se-
nadors encarregada de inspeccionar las operaciones
de la Direcció general del Deute públich, ha presen-
tat á las Cortes. En dita Memoria hi figura un estat
comparatiu del Deute á 1.er de juliol de 1899 y 'l de
1.er de janer del present any. Nosaltres l' aném á re-
produhir recomanantlos avans que s' agafin bé per
no caure d' espatllas.

Clases de Deute

	En 1.er de juliol de 1899	En 1.er de janer de 1902
	Ptas.	Ptas.
4 per 100 perpétuo inter- rior, en títuls y carpe- tas provisionals.	1.867.835,600	5.216.788,900
Idem id. en resíduos	726,125	1.503,498
Idem idem en inscrip- cions á favor de parti- culars.	84.150,337	92.235,432
Idem id. id. de Corpora- cions civils.	417.768,867	430.598,689
Idem id. del clero per indemnissació de sos bens.	6.319,612	12.660,249
Idem id. exterior, en tí- tols.	1.911.578,900	1.249.087,700
Idem idem amortissable interior, en títols.	1.503.635,000	89.256,000
5 per 100 amortissable in- terior, en títuls y carpe- tas provisionals.		1.191.555,000
	5.792.013,911	8.283.685,468

Las xifras contingudas en la segona casilla no son
encare l' expressió de la realitat. Hi ha que afegir
á ellas la suma de pessetas 643.806,882 á que ascen-
deix l' Interior que falta emetre, pera cambiar las
Cubas, Filipinas, Amortissable al 5 per 100 y 4 per
100 Exterior no estampillat qu' encare no s' han pre-
sentat al cambi. Un cop realisada aquesta operació
tindrém que 'l Deute espanyol pujará á la suma ate-
rradora de 8,927 milions 492,350 pessetas.

Y no espanta sols considerar lo que devém, sino
la facilitat ab que aquest deute 's forma y vá aumen-
tant, que 'ns dona una idea desconsoladora de lo que
anirá succehint, ab aqueixa bola de neu despenyada
per una pendent y que vá engroixintse en rahó di-
recta á la rapidés de la seva marxa.

En efecte, si á 1.er de juliol de 1899, devíam
5.792.013,911 y á 1.er de janer de 1901 devém
8.927.492,350, resulta clar que 'n dos anys y mitj el
deute del Estat ha tingut un augment de 3.135.478,409
pessetas. Seguint la mateixa proporció, de aquí deu
anys l' augment será de 31 mil milions y de aquí un
sigle de 313 mil milions.

Ni que 's tregués llavoras l' Espanya entera á pú-
blica subasta, se obtindria una xifra equivalent al
import de un deute tan espantós.

Cenyintnos al dia de avuy y dat que 'ns proposes-
sim liquidarlo, fent un sacrifici, ¿sabén lo que toca-
ria á cada espanyol?

Poch menos de 500 pessetas.
Y contant que 'l promedi de cada familia 's com-
puta per cinch individuos, resultaria que cada casa
hauria de afloixar bitllo bitllo la suma de 500 duros,
pera quedar en paus ab els acreedors del Estat.

Vaja, que per ser tan dolenta la comedia que s'
está representant ens surt una mica massa cara.

Ja sería hora de que tothom en massa s' alsés
cribant:

—Tornéunos els rals, que no 'n volém més.
J.

DE CARN Y DE MAGRE

AL BON AMICH FRANCISCO MIR

Diuhem que á la temporada
de Quaresma 's fon molt greix:
donchs jo sense menjar peix
ne fonch mes cada vegada.

Per mes que aixó sembli extrany
es vritat, no son follías,
lo qu' es de carn aquests d'fias
jo 'n menjo mes que 'n tot l' any.

Ara si un pels mercats guayta
al veure una carnícera
m' agafa una salivera
que 'l desitj de carn m' empayta.

Com que no 'm mata 'l treball
á la conquista 'm dedico,
y á las taulas que jo 'n fico
sempre hi pesco mes d' un tall.

Jo 'ls divendres ja 'ls espero
com aquell que espera tanda,
com que 's ven molt poca vianda
sortida del matadero,
ellas están pel meu tipo

boy sentint quatre mots tendres,
y creume, cada divendres
lo qu' es de carn me 'n atipo.
Donchs menjant tant d' aliment

Esbrinant el pervenir

—Aquí ho teniu: passareu miseria, sereu atropellat, arribareu á no poguer portar camisa...
—¿Sab, mestressa, que per ' averiguar tot aixó casi no tenia cap necessitat de ferme tirar las cartas?..

cad' any tinch ben observat
que al final el resultat
me surt contraproduhent.
Puig veig de totas maneres
que al fi y al cap, bon amich,
el temps que mes magre estich
es quan faig mes carniceras.

MARTÍ REVOLTÓS

LA TACA NEGRA

URANT els vintiset anys y pico
que portém de monarquia res-
taurada, al camp d' Espanya,
que ab la traballada de la Revo-
lució de setembre quedá ben
purgat de malas herbas, s' hi ha
anat ficant el frare xuclador, en
una proporció tan espantosa,
que avuy ja 's té poch menos que per impossible l'
extirparlo.

Primer unas quantas motas que 's van deixar
creixer per tolerancia benévola de las instituciones,
y per docilitat imbécil dels governants al seu servey,
amichs de no enemistarse ab ells... Seguidament la
reproducció continua que tractantse de malas her-
bas, sempre es abundant, á pesar de lo qual els go-
berns següiren fent els ulls grossos com si tal cosa...
Y per últim una pluja de grills y de llevors proce-
dents dels passos que varen fer nateja radical, cay-
guda sobre Espanya com una espantosa plaga in-
contrastable... No es estrany que ab els que hi havia
y els que van venir, ab la protecció decidida dels

alts poders de l' Estat y ab la tolerancia de uns go-
berns que trobant la taula parada y servida, lo de-
més tant se 'ls ne dona, haguém arribat al estat pre-
sent, en que 'l camp es tot pel frare, no haventhi ja
medi hábil de sembrarhi las llevors de la regenera-
ció, que tampoch germinarian, ni donarian fruyt.

Ja ni de per riure, y á manera d' enganyifa per
no topar ab els sentiments liberals del país, pot
tractarse de atacar al frare.

Hi havia un ministre, que ja que no podia supri-
mirlo, tractava de regularisarlo, subjectantlo á de-
terminadas condicions de carácter general. Sis mes-
os de plasso 's vá pendre per comensar la feyna,
pero pochos d'fias avants dels sis mesos, el ministre se
'n anava de bigotis.

—El frare es intangible!—ha dit qui te facultats
per dirho y medis per imposar la seva voluntat.

Era necessari substituhir al ministre caygut ab
un ministre nou. Las corrents de l' opinió no havian
cambiat poch ni molt, pero tampoch havia cambiat
mica ni gens la protecció verdaderament maternal
dispensada al frare.

Se feya donchs precís continuar la comedia de la
regularisació y 's convingué renovar per sis mesos
mes el plasso ja extingit. Entre tant se buscaria un
acomodo... se faria veure que 's procura una solu-
ció... Res, romansos.

Donchs per poch la combinació se 'n vá al bota-
vant. Ja no 's tracta sols del interés del frare, sino
també de la seva dignitat, y s' imposa 'l deber de
respectarlo no ja sols en el fondo sino també en la
forma.

Y resulta que 'l frare com las moscas al estiu ja

vola per tot en complerta llibertat, y fins á l' hora
menos pensada cau á la sopera.

Al destaparla 'l nou ministeri la trobá plena de
frares.

Y no tenen més remey, si volen menjar el caldo
del pressupost, haurán de menjar frare á tot pasto.
Sens perjudici de que se 'ls deixi fer grans boca-
das de qu' ells per aixó son molt democratas y acé-
rrims partidaris de la supremacia del poder civil.

Entre 'ls frares que se la campan xuclant arreu, y
el clero que viu arrapat á la mamella de la vaca lle-
tera del pressupost del Estat, podém dir els espa-
nyols que som més felissos de lo que mereixém.

El clero oficial pot no havernos lograt del Cel el
més mínim favor, ab las sevas oracions. Els grans
desastres qu' hem suferit en aquests últims 27 anys
demostran que las oracions del clero no arriban al
cel ó que si hi arriban allí dalt ningú 'n fá cas.

En cambi, multiplicant per 27 la xifra del import
anual qu' Espanya ha vingut satisfent al clero des-
de 'l día de la restauració, trobarém que tenim in-
vertits passa de 1,000 milions de pessetas en aques-
ta atenció, completament inútil.

Ab 1,000 milions de pessetas la nació hauria po-
gut cubrirse de milloras reproductivas, de camins de
ferro, carreteras, canals y pantanos, escolas y esta-
biliments d' ensenyansa de tota mena, que haurian
sembrat la riqueza y la ilustració.

Se 'ls ha menjat el clero... y 'ns hem quedat pobres
y burros.

Tan burros qu' encare hi ha una gran massa d'
espanyols que no comprenen que Deu ajuda menos
als que pregan que als que treballan.

P. DEL O.

La noya qu' en Carnaval ab sans facon s' exhibeix y trajo negre lluheix en época quaresmal, que á la iglesia vá sovint á satisfór penitencia, dejuna de conseqüencia.

El que viu venent queviures y diu que magre la balla que perqué vol no treballa y del que diuen sab riures, que fá jochs ab las balansas fent caure abans d' hora el plat, fá dejuni d' equitat.

El rector que en el cubell els públichs odis encona y fent bugada pregona lo que rés li importa á n' ell, que vol que tinguin fé els richs y molta paciencia els pobres, dejuna de bonas obras.

El jutje mal educat que falla sense conciencia y pel amich té ciencia encar que no sigui honrat, que la ley, quan d' ella purla diu que té forma d' embut, fá dejuni de virtut.

La beata mitj corsecada que als vehins fá barallar y en temps passats vá causar més mal que una pedregada que es del rector recadera y té molta gent ofesa, fá dejuni de pureza.

El que 's diu molt avansat y no romp ab la rutina cregut que á pas llarch camina perque 'l Progrés vol plegat, que li agrada molt tot dret y tot deber te oblidat, dejuna de serietat.

Aquell que passant apuros vá aná á Cuba á treballar y á son retorn vá comprar per valor d' alguns mils duros y dfu per colocar l' honra que ab bons medis ho ha guanyat fá dejuni de veritat.

El que esclau del tant per cent després de un xich sou guanyar se 'n vá á casa á descansar y á esperá 'l trist jorn següent, que menja com els tocinos y vegeta, resignat, dejuna de dignitat.

El fill del vici llansat en mans de gent inhumana que 'l cuidan de mala gana aburrit y postergat, que desitja sens saberho que algú li fassi un petó, dejuna d' estimació.

J. COSTA POMÉS

MENSATJE A N' EN LERROUX

Suscrita per milers de firmas ha sigut remesa al digne diputat per Barcelona, la carta que segueix: «Sr. D. Alejandro Lerroux.—Madrid.—Respetable

ble amigo: Es de lamentar que en esta degenerada España no pueda salir un hombre que diga las verdades y defienda á la vez las justas peticiones de los desheredados.

Lo que ha dicho V. en el Congreso en pro de la clase proletaria y en pro de la razón y de la justicia, es obra y labor de gigantes. Por eso fué acogido con mal gesto, por eso se le han echado encima todos los enemigos nuestros los explotadores y perseguidores del obrero.

Siga V. su camino regenerador y no dude que, descontando los hipócritas, merecerá el aplauso de los que trabajamos y producimos para bien de todos.

Conserve como hasta ahora la serenidad y utilizando sus servicios, trabajando por ese sendero llegaremos á las conquistas apetecidas de progreso, justicia y humanidad. Esta es la base.

No le haga mella cuanto sus detractores trabajan para denigrarle con infames y cobardes propagaciones. A los miserables que así proceden ya les conocemos todos. Día llegará que haciéndoles justicia se les dará su merecido. Para ser castigados los malvados no apelaremos á ruines y viles venganzas como ellos hacen. No nacimos para verdugos. Es más noble nuestra tarea. Justicia, y sólo justicia, es todo nuestro anhelo.

De todos modos, por lo mucho que nos puede servir, evite V. las emboscadas y rechace los desafíos, puesto que de un modo ó de otro buscan inutilizarle. ¿Quiéren desafiarle? Aquí estamos los firmantes, obreros todos, gente que jamás han hecho mal á nadie, ni martirizado á sér humano. Nosotros recogeremos el guante que le tiren siempre que quieran luchar sin ventaja los enemigos de las ideas redentoras.

Ciudadano Lerroux, por lo que le indicamos comprenderá V. que tiene amigos leales y que á sus órdenes quedan sus afectísimos S. S. Q. B. M. (Señeixin las firmas.)

A vintg á Barcelona un bisbe foraster á fer un arrechplech de missas, que surten casi de franch. Figúrinse que per un duro 's compromet á fer dir set missas semanales per las ánimas més abandonadas del Purgatori.

Es inútil dir qu' encare que 'ls duros que arrechplegui siguin infínits, las missas sempre serán set. Y qu' encare que las ánimas més abandonadas siguin incontables, no podrán refiarse més que de set missas, y si no toca á cada una ni un trist amén, que allá en el Purgatori se las fassin á l' aranya estiracabells.

No deixa de ser xocant que aquí á Espanya, ahont ja casi no 'ns enteném de frares y capellans, vinguin encare bisbes extrangers ab novas combinacions aplicables al negoci de las missas.

Un govern qu' estimés, com deuria, el foment de la producció nacional, no hauria de consentirho. Y si no 'l sistema prohibitiu, hauria de gravar las missas que se 'n van al extranger ab un fort dret d' exportació.

Ja veuhen els ensotanats que quan convé, LA CAMPANA DE GRACIA sab constituhirse en enérgica

defensora dels seus interessos. ¡Y tant poch que 'ns ho agraeixen!

Es digne de notarse la ratxada de telegramas encomiástichs que ha anat rebent l' Urzáiz, desde l' hora que va caure del ministeri.

Aixó després de tot revela els verdaders sentiments del país.

El qual may está tan satisfet com quan veu als ministros de bigotis.

Estalla una crisis y ja se sab: totas las figuras y tots els figurons de la política monárquica, son cridats á la Casa gran á donar el seu parer.

De aixó se 'n diuen consultas.

Y allá se 'n van aquestas y las dels metjes. Perque las consultas no tenen efecte sino quan hi ha malalts de cuidado.

Els catalanistas están que trinan al veure qu' en Robert ha sigut objecte de las més exquisidas atencions per part del gobernador Sr. Manzano.

¡Infelissos!

Y tant fácil que sería reconstituhir l' escena del Paradís.

En Manzano, la pomera. En Robert, Adam. En Russinyol, Eva. En Doménech y Montaner, la serpent.

Y de 'n Torres ¿qué 'n farém?

Aixó ray: un ángel mut aguantant el llum.

En Niembro, empressari de la plassa de toros de Madrid, va preguntar á n' en Guerrita si en las festas de la coronació del rey voldría torear.

—Mire Vd., D. Pedro—li va respondre—para eso no bajo yo á la plaza, aunque viniera mi padre á pedírmelo, á la tierra.

Llavoras en Niembro li demaná si ho faria per en Salmerón en cas de proclamarse la República, y á n' en Guerrita li va faltar temps pera respondre:

—Aunque tuviera que ir andando á Madrid!

Apesar de qu' en Guerrita s' ha tallat el cuhot, no puch menos que cridar: —¡Que se le dé!

Y si 'm preguntan qu' es lo que se li ha de donar, els diré:—L' enhorabona.

Perque pot haverse retirat de torero; pero com á home de vergonya y conseqüencia, 's tira á matar qu' es un gust.

Quan se deya qu' en Sagasta ofería la cartera de Hisenda al Sr. Echegaray, pensava jo:—Es tal vegada aquesta la primera vegada que l' home del tupé fa una elecció acertada.

No perque l' Echegaray sigui que jo sápigam un gran hisendista; pero es un celebrat dramaturgo, y havent aixís com aixís de acabar desastrosament la Hisenda espanyola, ningú com ell per lograr una cosa.

Que al sobrevenir la gran catástrofe 'l públich aplaudeixi.

Admirém, senyors, el paladar y 'ls pulmons de D. Práxedes, que dignes son de admiració.

Está bregant fa temps ab una colilla infecta. Se li ha apagat la mar de vegadas. Ha gastat un sens fi de capsas de mistos. Y se li crema per dintre y es per fora tota ella carbó, y fa un tuf que no s' hi pot tenir cara.

Condemnat á xuparla fins á mitjans de maig, se resigna ab la seva sort, y entre muecas y escupinadas, va passant el temps, xupa que xupa, que xupará.

¡Ex! ¡Quín fástich!

Una frase ilustrada

«A n' en Canalejas l' uniforme de ministre li vé estret. » Vaji per molts altres que 'ls va massa gran.»

Lo del torn dels partits á Espanya ha vintg á ser una especie de dolencia, deguda á vicis de la sanch. Son dos floronelos que 'ns han sortit al clatell. Apenas se reventa l' un, ja apunta l' altre. Y que ja no hi valen cataplasmas. Per extirparlos de una vègada no hi ha més recurs que 'l cauteri acompanyat del us intern de un enérgich deputatiu.

Angel se deya l' Urzáiz y era al seu nom tan fidel, que al primer buf de 'n Sagasta (1) l' ángel se 'n ha anat al cel.

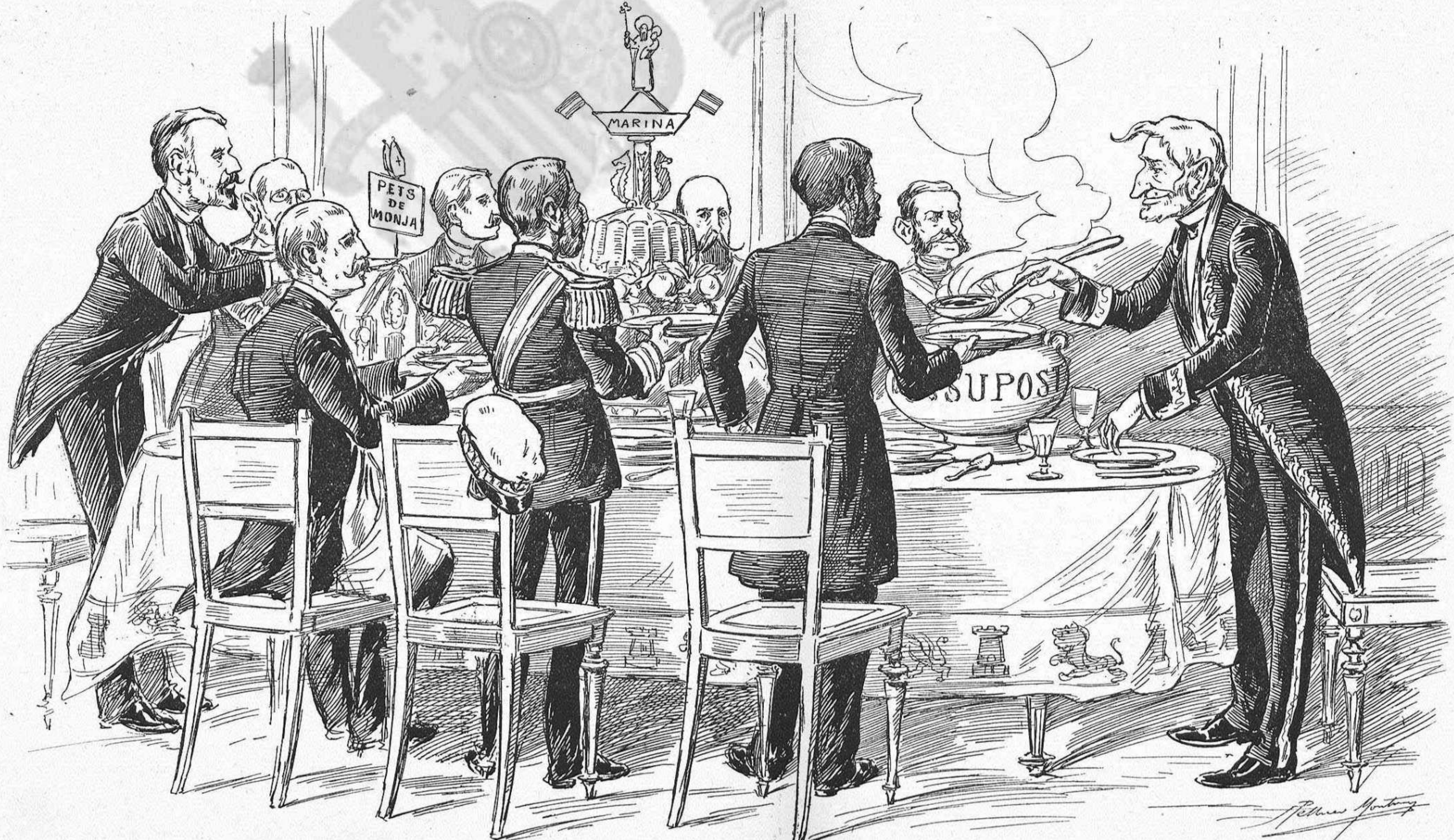
Massa que ho diu el ditxo castellá: «O herrar ó quitar el banco.»

Treure 'l Bancal... ¿Qui s' hi atreveix, sent com es el banch en que descansan els ganduls y 'ls mal gastadors de la política?

Mes s' han estimat fer lo que fan sempre: error.

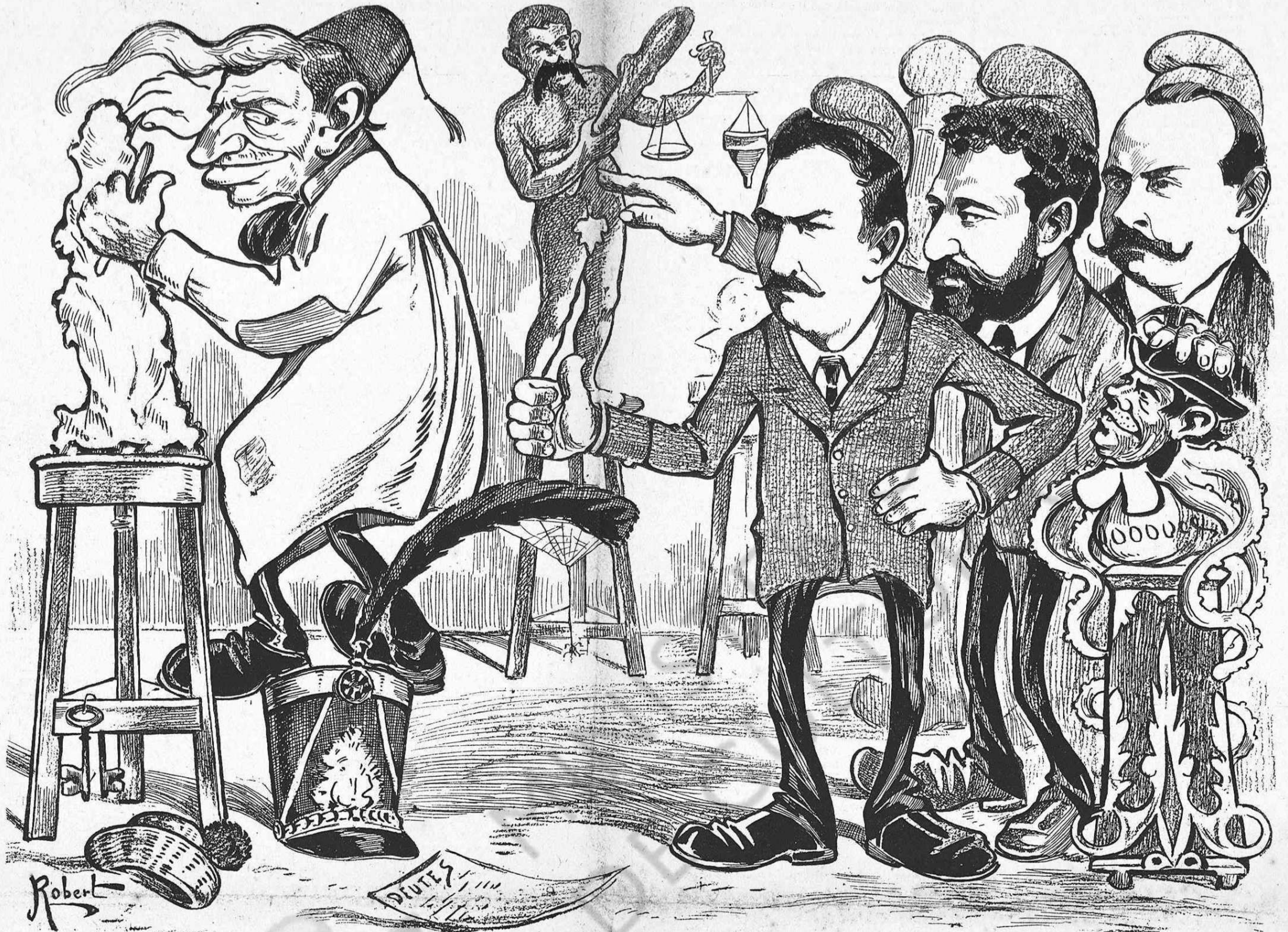
(1) O del dimoni: trihin.

La solució de la crissis

—Señores, continuém lo que feyam, y com si no hagués passat res.

Una visita al taller de 'n Sagasta

—Mestre, heu de permetre que us diguém que no feu més que bunyols.

—¿Bunyols?... Ja veureu com ab l'obra que ara tinch entre mans á l'exposició del próxim Maig m'emporto l'premi.

CANTARS

Un cambi de ministeri
¿qué vol veni á dí, en total?
—Que 'ls bolets que 'ns dava en Pere
ara ens els donará en Pau.

Don Práxedes va cridar-me,
y 'm va dir:—¿Vols ser ministre?
—¿Per quant, si 's pot sapiguer?
—Tot lo mes per quinze días.

Els programas dels governs
semblan óperas de 'n Wagner;
per' entendre'ls una mica
s'han de sentir deu vegadas.

Quan vejis en Canalejas
li donarás expressions
y li dirás que vigili,
que pel camí hi ha molts sots.

Al portal del Pressupost
¿qué n'hi haurá de gent demá
cribant, plena d'entusiasme:
—¡Obriu, que volém entrar!

¡En Moret y en Canalejas
dins d'una mateixa gabia!...
Comenseu á dur cadiras,
que aquí hi ha d'havé espectacle.

Surt el sol, se pon la lluna,
canta 'l pardal, lladra 'l gos...
¡Ningú, ningú 's pensaria
que hi ha ministeri nou!

La situació s'ha mudat
la camisa... ¡Bona idea!
No obstant ¿ja han mirat ben bé
si la camisa era neta?

—¿Jura?—van dirli á don Práxedes,
y ell va exclamá ab ayre digne:
—No 'm parlin de juraments,
que 'm farán escapá 'l riure.

La solució de la crisis
diu que al Papa 'l té molt trist.
¡Vaja, home! ¡No tingui por
que arribi la sanch al riu!

A un nebot seu, en Sagasta
l'ha ficat al nou govern:
ab aquest ja ha fet ministres
á cent quaranta parents.

¡Pobre Romero Robledo!
¡No ha sigut mala la broma!
Deu días avans de Pasqua
li han dat mico en loch de mona.

A la porta del Congrós
no hi vajas pas á trucar:
en Sagasta va tancar-la,
y ara no troba la clau.

En Canalejas l'han fet
ministre d'Agricultura...
Del camp de la llibertat
¿sabrà treure'n las orugas?

—¿Per qué diuhen qu' es d'altura
el nou govern?—Molt senzill;
perque en ell hi ha cinch ministres
que viuhen en tercer pis.

¿Veus aquell ninot que sura
quan tots els demés s'ofegan
ó s'estrellan en las rocas?
Aquell ninot es en Weyler.

—¡Un Rodrigañez, ministre
d'Hisenda!... ¿No li fa horror?
—¡Cá! Pels diners que tenim,
qualsevol quilis es bó.

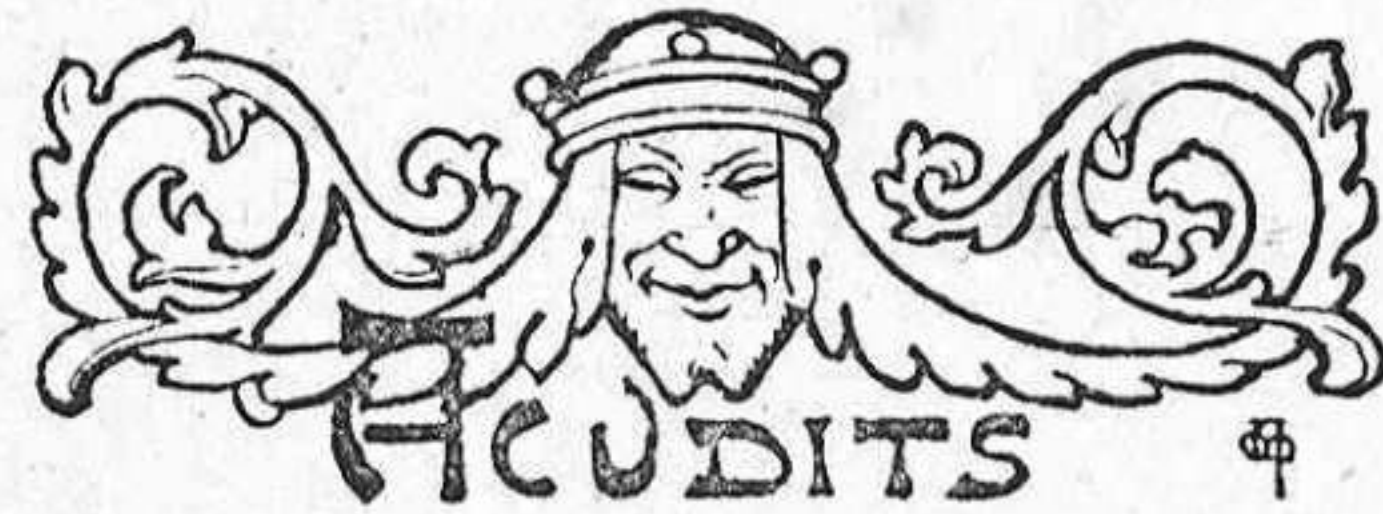
Tot mirant el calendari,
deya un pobre feligrés:
—¿Govern nascut en senmana
de Passió?... Ja patirém.

¡Adeu! Me 'n vaig á Madrid
á veure si 'm donan algo:
diu que al Restaurant polítich
tocan á repartir ranxo.

—Vuyt ministres, vuyt ideas!...
—¡Fugi! L'han mal informat:
tots ells duhen la mateixa.
—¿S? ¿Quina?—La d'endrapar.

Hem mudat de ministeri,
pero ja veurán vostés
com demá 'ls forners del barri
vendrán el pá al mateix preu.

L. WAT

ACUDITS

Entre amichs que no s'havien vist de temps:
—Salut, noy, ¿cóm te va 'l nou estat?
—Péssimament.
—No corres bé ab la teva dona?
—No me 'n parlis: es tan dolenta y se m'ha arri-
bat á fer tan antipática, que devgadas me sembla
qu' es la seva mare.

Escena de familia:
—Hola tío: ¿cóm está?
—Adeu truhán: per ara bé: ¿y tú?
—Admirablement. ¿Qué va que no sab á lo que
vinch?

—Com si ho vejés.
—¿S'hi vol jugar cinch duros á que no ho enda-
vina?
—Van. Vens á lo de sempre: á demanarme quartos.
—Donchs ha perdut l'aposta. Alsa, alsa, vinguin
els cinch duros. Venia á saber com segueix la tia.

En la Rambla del Mitj:
—Hola Carpinell: ¿desde quan ha quedat viuado?
—Desde quan?... Desde que se 'm va morir la Ro-
seta: ni un día mes, ni un día menos.

La Mercó 's presenta tota desesperada á casa del
seu pare y li diu plorant com una Magdalena, que 'l
seu marit acaba de donarli una pallissa que l'ha
cuydada á matar.
—¿Ah, sí?—exclamá 'l pobre pare.—Donchs ja l'
arreglaré jo á n'aquell poca-vergonya.

Y agafant una vara, comensa á mesurarlas á la
seva filla, després de lo qual la pren pel bras, la con-
duheix á la porta y li diu:
—Ves á casa teva y digas á n'aquell indecent que

si ell ha tingut la barra de pegar á la meva filla, jo
m'hi venjat clavant una bona tunda á la seva do-
na... Y ara en paus fins que hi torném.

CORRESPONDENCIA

Caballers: Juan Catau, Lerrouista, Cinch de Reus,
E. G. Molina, C. Serres, Joseph Pons, Un casadó embo-
tigat, Tergela, Un escandalós, Joaquim Asencio, P. Vir-
gili, F. J. Arragas, Pau Sanalla, Alberto Talavera, Un
rabenta bicaris, Magín, Juanito y un amich de LA CAM-
PANA:—No poden menjar carn.

Caballers: Albertet de Vilafranca, Manuela P. F. y
Eduardo F. G., A. Camp-Ípá, Máximo Electra, J. Go-
rina R., J. Felip y A. Ribas Ll.:—Vostés sí, que tenen
butlla.

Caballer: Antoni Feliu: No escrigui en las dugas caras
del paper y posi la firma al peu de cada treball. Ens es-
talviará feyna y no haurá d'apar tanta cosa á la panera.
Lo qu' envia s'aprofitará.—J. Costa P.: Una cosa ó al-
tre anirà. Prengui nota de lo que diuhen al caballer de
més amunt.—Tófol Rusca: Algún cantar bilingüe ¿quí
sab?—A. Rap: Ab sopa 'ns agrada més que fent versos.
—J. Ros: Sí, senyor, els frares; no més son bons per cre-
mar. Están á l'altura dels seus versos.—Fidel Grifol:
Miraré de que mirin d'aprofitarho.—R. Amores: Aixó
de que 'l seu pare li u cantaba ab armonia al seu custadet
m'ha semblat molt manset y molt ximpler.—Antoni D.
Masanas: El d'aquesta senmana está millor, per més
que no es gran cosa. Procuraré, no obstant, complau-
re'l.—E. J. y P.: Tantas mercés. Totas van bé. No es
estrany, venint de qui venen.—Ricardo Feu: Els epígra-
mas son bonichs. Lo altre que 'ns demana es de difícil
realisació.—Serrallonga: Home, Don Joan, aixó ja passa
de pornogràfic; aixó es senzillament brut, Don Joan.—
Félix Cantimpló: La versificació es acceptable; el motiu
no es gens nou, pero, vamos, de més verdas se 'n madu-
ran...—Narcís del Toro: L'istol fa l'home. Aixó no en-
ganya. El periódich que 'ns envia es plé d'espatoxa-
das. ¡Ah! ¿vosté n' es director?—G. Perocafo & Ras: ¡Si
es tan ignocentona!—P. del C.: ¿Es dir que vosté es
amich de las afirmacions ó negativas categóricas? Bó
es saberho; pues miri, aixó qu' ha enviat sí.—Nas de
pruna: Donchs, no senyor, no 'ns molestan. Lo que hi
ha es que d'aquesta classe de cartas, quan portan pseu-
dónim, no acostumém á ferne cas. Sápiga que quan á
nostre judici s'tracta d'un fet interessant no hi posém
may obstacles. Ocuparse d'aquests assumptos ara, es
com entregar la pell al sabre. Ho tindré present, no
obstant, pera quan se pugui parlar alt.

Imprempta de LA CAMPANA y LA ESQUELLA, carrer
del Olm, número 8,

Tinta Ch. Lorilleux y C.^a